

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 135/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., bytom Ž., toho času vo výkone väzby, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tos 32/2006 zo 14. marca 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2006 doručená sťažnosť J. M., bytom Ž., toho času vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 32/2006 zo 14. marca 2006.

Sťažovateľ uviedol, že v dňoch 16. januára 2004 a 22. marca 2004 bolo proti nemu vznesené obvinenie za trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona. Podľa vyjadrenia sťažovateľa 12. júla 2004 prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) podal na neho Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) obžalobu. V danej veci rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 T 96/04 z 30. augusta 2005, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie. Podľa sťažovateľa na základe podaného odvolania krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 283/05 zo 14. novembra 2005 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Sťažovateľ uviedol, že 23. decembra 2005 podal v súlade s ustanovením § 30 ods. 1 a 4 Trestného poriadku námietku zaujatosti voči predsedovi senátu okresného súdu JUDr. B. L. V námietke sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že prokurátorka okresnej prokuratúry JUDr. K. C., ktorá je manželkou sudcu JUDr. B. L., podala naňho trestné oznámenie za trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Trestného zákona, pričom toto trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené. Sťažovateľ zároveň dodal, že aj on podal na manželku sudcu JUDr. K. C. trestné oznámenie „*pre spáchanie trestných činov voči jeho osobe*“. Sťažovateľ argumentoval aj tým, že prokurátorka JUDr. K. C. vyhlásila, že má voči nemu nepriateľský vzťah, čo je podľa sťažovateľa predpokladom, že nepriateľský vzťah voči nemu bude mať aj sudca JUDr. B. L. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že o tom, či je sudca nestranný, objektívny a spravodlivý, nestačí len všeobecné zdanie, ale ako taký sa musí javiť aj v očiach procesných strán a hlavne v očiach obžalovaného.

Sťažovateľ uviedol, že na základe jeho námietky o zaujatosti sudcu JUDr. B. L. rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 96/2004 z 23. februára 2006 tak, že sudca sa z prejednávania danej veci nevytlúčil. Sťažovateľ v tejto súvislosti citoval vyjadrenia sudcu JUDr. B. L. k jeho námietke. Vo svojom vyjadrení sudca potvrdil, že od roku 2005 je manželom JUDr. K. C., ale že obaja veľmi striktne oddeľujú svoj osobný život od života pracovného. Sudca taktiež uviedol, že sa cíti byť na vysokej osobnostnej a profesionálnej úrovni, čo je predpokladom toho, že bude rozhodovať nezaujato, nestranne a bez toho, aby

bol ovplyvnený názorom svojej manželky. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 32/2006 zo 14. marca 2006.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa krajský súd jeho sťažnosť zamietol s odôvodnením, v ktorom okrem iného konštatoval, že námietky sťažovateľa obsiahnuté jednak v samotnej námietke, ako aj v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu stoja mimo rámec zákonných dôvodov uvedených v ustanovení § 30 ods. 1 Trestného poriadku a že z uvádzaných skutočností nemožno bez výhrad vyvodiť záver, že sudca okresného súdu má voči sťažovateľovi nepriateľský vzťah.

Sťažovateľ sa domnieva, že krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 32/2006 zo 14. marca 2006 nedôsledne preskúmal rozhodnutie okresného súdu, ktorým sa sudca JUDr. B. L. nevyhlásil z prejednávania jeho trestnej veci, a tým porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby po preskúmaní jeho sťažnosti vo veci rozhodol ústavný súd nasledovným nálezhom:

„1. Základné právo sťažovateľa J. M. zakotvené v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo porušené rozhodnutím Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. marca 2006, sp. zn. 1 Tos/32/2006, pri ktorom bola nedôsledne preskúmaná ústavnosť a zákonnosť rozhodnutia Okresného súdu v Žiline zo dňa 23. februára 2006 sp. zn. 3 T 96/2004.

2. Ústavný súd toto uznesenie zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline, aby v nej znova konal a rozhodol.

3. Krajskému súdu v Žiline sa ukladá uhradiť trovy konania v súvislosti s konaním pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci sťažovateľa, náklady na obhajobu.“

Sťažovateľ zároveň žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 tohto zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...).

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 32/2006 zo 14. marca 2006. Namietaným uznesením krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým sa predseda senátu JUDr. B. L. a prísediaci M. G. nevyhlúčili z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 3 T 96/2004.

Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 T 96/2004 z 23. februára 2006 ústavný súd zistil, že 29. decembra 2005 bola okresnému súdu doručená námietka zaujatosti, ktorú sťažovateľ vzniesol proti predsedovi senátu JUDr. B. L. Sťažovateľ v nej argumentoval tým, že sudca JUDr. B. L. je manželom prokurátorky okresnej prokuratúry JUDr. K. C., ktorá má voči sťažovateľovi nepriateľský postoj. Tento nepriateľský vzťah podľa sťažovateľa spočíva aj v tom, že on podal trestné oznámenie na JUDr. K. C. a rovnako ona podala trestné oznámenie na neho. K svojej námietke sťažovateľ predložil aj uznesenie okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 65/04 z 22. apríla 2004, ktorým sa prokurátorka JUDr. K. C. v súlade s ustanovením § 31 ods. 3 Trestného poriadku vylúčila z úkonov trestného konania vedeného proti sťažovateľovi. Sťažovateľ uviedol, že táto skutočnosť mu je známa od 22. decembra 2005. Z uvedených dôvodov sa sťažovateľ domnieval, že predseda senátu JUDr. B. L. nebude konať nezaujato.

Z označeného uznesenia okresného súdu zároveň vyplýva, že 30. decembra 2005 bola okresnému súdu doručená námietka zaujatosti, ktorú sťažovateľ vzniesol voči členke senátu – prísediacej M. G. a ktorú odôvodnil tým, že prísediaci má priateľský vzťah k poškodenej A. M..

Predseda senátu JUDr. B. L. a prísediaci M. G. k námietkam zaujatosti sťažovateľa uviedli skutočnosti, ktoré podľa nich neodôvodňovali postup podľa ustanovenia § 31

Trestného poriadku, a preto sa nevyklúčili z úkonov trestného konania. Z uvedeného dôvodu okresný súd vyhodnotil námietky sťažovateľa ako neopodstatnené.

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 96/2004 z 23. februára 2006 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 32/2006 zo 14. marca 2006 tak, že ju zamietol.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia stručne opísal obsah sťažovateľovej sťažnosti. Sťažovateľ argumentoval tým, že sudca JUDr. B. L. je manželom prokurátorky okresnej prokuratúry JUDr. K. C., pričom táto skutočnosť mu je známa od 22. decembra 2005, a nie od 9. júna 2005, ako sa uvádza v rozhodnutí prvostupňového súdu. Sťažovateľ zdôraznil, že JUDr. K. C. na neho podala trestné oznámenie pre trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Trestného zákona, pričom toto trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené. Sťažovateľ zároveň dodal, že aj on podal na JUDr. K. C. trestné oznámenie pre krivé obvinenie. Sťažovateľ argumentoval aj tým, že to, že konajúci sudca sa cíti byť na vysokej profesionálnej a osobnostnej úrovni, ktorá vylučuje jeho prípadnú zaujatosť, je len jeho subjektívnym tvrdením. Podľa názoru sťažovateľa už len skutočnosť, že podal trestné oznámenie na manželku sudcu, ako aj zistenie, že prísediaca M. G. je v priateľskom vzťahu s poškodenou, vyvoláva dôvodnú obavu, že vec nebude spravodlivo a nestranne prejednaná.

Preskúmaním rozhodnutia okresného súdu, s prihliadnutím na argumenty sťažovateľa, dospel krajský súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná. Krajský súd zároveň konštatoval, že okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 31 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, a to s poukazom na ustanovenie § 564 ods. 3 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, pretože obžaloba na sťažovateľa bola podaná 12. júla 2004.

Krajský súd v uznesení zo 14. marca 2006 konštatoval, že predseda senátu JUDr. B. L. a prísediaca M. G. sú v prejednávanej veci činní od októbra 2004. Krajský súd taktiež poukázal na skutočnosť, že od uvedeného obdobia podal sťažovateľ veľké množstvo námietok proti predsedovi senátu, ako aj jeho ďalším členom, pričom námietky podal aj

proti príslušníkovi polície a prokurátorovi JUDr. S. Ani v jednom prípade však tieto osoby neboli vylúčené z úkonov trestného konania.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol, že je pravdou, že sťažovateľ bol trestne stíhaný z dôvodu, že ohovoril prokurátorku JUDr. K. C. V tejto súvislosti však uviedol, že prokurátorka je manželkou predsedu senátu od 23. mája 2005 a že v danej veci už nie je nijako činná. Poukázal pritom aj na uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. 1 Kn 2164/04 z 12. augusta 2004, ktorým bola daná vec odňatá z výkonu prokurátorského dozoru okresnej prokuratúry a bola prikázaná na výkon tohto dozoru Okresnej prokuratúre Martin. Krajský súd zároveň konštatoval: *„Musí byť nevyhnutnou súčasťou profesionality sudcu, aby bol schopný aj za danej situácie v trestnej veci sťažovateľa nestranne konať a rozhodnúť. Navyiac skutočnosti uvádzané sťažovateľom o vznesenej námietke zaujatosti a následne v jeho sťažnosti vo vzťahu ku predsedovi senátu JUDr. L. stoja mimo rámec zákonných dôvodov, podľa § 30 ods. 1 Tr. por., pretože menovaný sudca nemá žiadny pomer k prejednávanej veci, k osobe sťažovateľa ani k inému orgánu činnému v trestnom konaní. Zo subjektívneho záveru sťažovateľa, že má nepriateľský vzťah k manželke sudcu, nemožno podľa názoru krajského súdu automaticky vyvodzovať nepriateľský vzťah konajúceho predsedu senátu k nemu.“*

Krajský súd zároveň uviedol, že priateľský vzťah medzi poškodenou A. M. a členkou senátu - prísediacom M. G. nebol nikým a ničím objektivizovaný. Z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú.

Podľa ustanovenia § 30 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, probačný a mediačný úradník, prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku ak z dôvodov uvedených v § 30 oznámi svoju zaujatosť sudca alebo prísediaci, o vylúčení rozhodne nadriadený súd v senáte; o vylúčení sudcu Najvyššieho súdu rozhodne iný senát tohto súdu. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ak z dôvodov uvedených v § 30 oznámi svoju zaujatosť zapisovateľ, alebo vznesie námietku jeho zaujatosti procesná strana, o vylúčení rozhodne orgán, ktorý ho na spísanie zápisnice o úkone pribral, v konaní pred súdom predseda senátu. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia v ostatných prípadoch o vylúčení z dôvodov uvedených v § 30 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody dotýkajú, a to aj bez návrhu. O tom, či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhodne tento senát.

Podľa ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku proti rozhodnutiu podľa odsekov 2 a 3 je prípustná sťažnosť, ktorá nebráni vykonaniu nariadeného úkonu trestného konania. Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia o sťažnosti rozhoduje orgán bezprostredne nadriadený orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Ústavný súd konštatuje, že namietané uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti a vzhľadom na aplikované ustanovenia Trestného poriadku (účinného do 31. decembra 2005) o vylúčení orgánov činných v trestnom konaní, je aj náležite odôvodnené.

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd pri preskúvaní uznesenia okresného súdu o tom, že predseda senátu a prísediaca nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania, vychádzal z príslušných zákonných ustanovení Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tos 32/2006 zo 14. marca 2006 nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 268/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy. Základom nezávislosti a nestrannosti súdu je docieľiť právnu istotu, že práve súdy sú tými orgánmi štátu, ktoré poskytnú účinnú a nespochybniteľnú ochranu práva. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem jeho nezávislosti je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti súdu rozlíšil ESLP vo svojom rozhodnutí Piersack c. Belgicko z 1. októbra 1982, kde išlo o posúdenie nestrannosti predsedu súdu, ktorý v počiatočnom štádiu konania v danej veci pôsobil ako verejný prokurátor. Podľa názoru ESLP sa subjektívna stránka nestrannosti sudcu týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne ich zástupcom. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Z judikatúry ESLP vyplýva, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti, aby neexistovali pochybnosti o nezaujatosti sudcu k účastníkom konania, prípadne ich zástupcom alebo k prejednávanej veci.

V namietanom prípade ústavný súd zistil, že predseda senátu JUDr. B. L. je od 23. mája 2005 manželom prokurátorky okresnej prokuratúry JUDr. K. C., ktorej vzájomný vzťah so sťažovateľom nie je práve pozitívny, ale ktorá zároveň nie je nijako činná v prejednávanej trestnej veci. O tom svedčí skutočnosť, že prokurátorka JUDr. K. C. sa uznesením z 22. apríla 2004 vylúčila z vykonávania úkonov v sťažovateľovej trestnej veci, ako aj skutočnosť, že na základe rozhodnutia krajskej prokuratúry z 12. augusta 2004 bola sťažovateľova trestná vec odňatá z prokurátorského dozoru okresnej prokuratúre a prikázaná na výkon tohto dozoru Okresnej prokuratúre Martin. Vzhľadom na svoje osobnostné a profesionálne predpoklady a danosti sa predseda senátu, aj napriek sťažovateľom uvádzaným skutočnostiam, necítil byť vo veci zaujatý.

Vnútorne pocity sudcu o svojej nestrannosti a nezávislosti k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne pre jeho pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní, je potrebné akceptovať a predpokladať, pokiaľ sa nepreukáže opak. Z objektívneho hľadiska sa však sťažovateľ snažil spochybnit' nezaujatosť predsedu senátu pre jeho príbuzenský pomer k prokurátorky. V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na skutočnosť, že prokurátorka JUDr. K. C. je manželkou predsedu senátu od 23. mája 2005, pričom už 22. apríla 2004, teda ešte pred podaním obžaloby (12. júla 2004), sa vylúčila z vykonávania úkonov trestného konania a 12. augusta 2004 bola sťažovateľova trestná vec odňatá okresnej prokuratúre, na ktorej JUDr. K. C. pôsobí, a bola zároveň prikázaná na výkon dozoru inej prokuratúre. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľove argumenty týkajúce sa pochybnosti o nezaujatosti sudcu sú síce významné, ale nie zásadné pre rozhodnutie. Skutočnosť, že vzťah medzi prokurátorkou, ktorá vo veci nebola činná už dlhšiu dobu pred uzatvorením manželstva s predsedom senátu, a sťažovateľom nie je pozitívny, nemôže automaticky znamenať, že daná situácia sa odrazí aj na prístupe predsedu senátu k prejednávanej veci, a samozrejme, aj k sťažovateľovi. Aj keď takýto druh príbuzenského vzťahu, aký existuje medzi konajúcim sudcom a vo veci nečinnou prokurátorkou nemožno bagatelizovať, ústavný súd ho vzhľadom na okolnosti prípadu, ako aj vo vzťahu k sťažovateľovým tvrdeniam založeným na subjektívnych domnienkach, nepovažuje za dôvod spochybnenia nezaujatosti sudcu. Sťažovateľ by musel predniesť relevantné dôkazy, ktoré by nasvedčovali tomu, že vo veci konajúci sudca je vo

veci zaujatý, a s týmito by sa nadriadený súd musel pri uplatnení námietky aj náležite vysporiadať.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006